

Chương 9

Bước vào tháng sáu, Nam Kinh đột nhiên nóng vô cùng.

Ở Nam Kinh đã bốn năm, cảm nhận rõ rệt nhất là ở đây gần như có mùa xuân và mùa thu, không phải nóng thì lại lạnh. Áo sơ mi tay dài không bao giờ cần dùng tới, có thể trực tiếp mặc áo t-shirt rồi chuyển sang áo lông.

Nhưng mà thời tiết nóng bức như vậy cũng khá phù hợp với tâm trạng sốt ruột của tôi. Không phải vì chuyện tôi sắp bảo vệ luận văn tốt nghiệp mà là em họ tôi sắp thi đại học.

Cậu mợ đương nhiên như Lâm Đại Dịch, ngay cả bố tôi cũng gọi điện tới hỏi thăm, mặc dù cậu tôi không quá cảm kích. Tôi cũng không thờ ơ được mà căng thẳng hẳn lên, cứ hễ đi qua phòng nó là bước chân tự giác nhẹ hơn, sợ quấy rầy nó nghỉ ngơi. Nhưng mà trong cái bầu không khí lo lắng này, nó lại ung dung tự tại không có lấy một chút gì gọi là sốt ruột. Ngày mùng bảy thi đại học mà ngày mùng sáu nó còn đang nghiên cứu cầm nang du học.

“Trường này nhìn qua rất đẹp.”

“... Trước tiên em cứ lo thì cho tốt đi đã.”

Chuyện em họ tôi sẽ đi du học sau khi thi đại học xong đã được quyết định từ lâu. Mặc dù vậy, tôi không ngờ là mình cũng bị kéo đi, lẽ ra là mợ tôi đi nhưng cuối cùng lúc ấy mợ tôi bận công việc nên đành đẩy tôi ra chịu trận thay. Vừa nghĩ tới phải ngồi máy bay mười mấy giờ đồng hồ, tôi bắt đầu thấy sợ.

“Khương Nhuệ, em có muốn xem qua chút không? Mai thi rồi.”

“Ai lại còn học trước ngày thi nữa chứ.” Thằng bé mắt húng nói: “Nước tới chân mới nhảy thì có tác dụng gì?”

Ai nói vô dụng. Tôi khinh bỉ nhìn nó, chính bản thân tôi lúc thi đại học cũng là nước đến chân mới nhảy đó thôi!

Năm ấy biết tôi muốn thi đại học A, bố tôi cũng đã chuẩn bị sẵn quan hệ. Không ngờ rằng lúc giấy báo kết quả được phát về, điểm thi của tôi lại may mắn vừa đủ điểm trúng tuyển. Cả nhà ai cũng kinh ngạc lẫn vui mừng, thiếu chút nữa coi tôi là thiên tài tiềm ẩn. Thực ra cũng chủ yếu là may mắn mà thôi. Vừa nhập học ở đại học A tôi liền lười biếng, thành tích hiện giờ càng không ra sao, có lẽ tôi rất giống với học sinh dự thi đại học.

Tới phòng bếp lấy một bát súp đậu xanh, thuận tiện lấy cho em họ một bát. Nó húp xup xoạp: “Đúng rồi, Nhiếp Hi Quang, mai chị đưa em đi thi.”

“Mợ nói mai đưa em đi cơ mà.”

Thằng bé bĩu môi nói: “Không được, bố mẹ tinh thần như vậy sẽ khiến em căng thẳng.”

Vì vậy, sau bốn năm, tôi lại một lần nữa tới hiện trường thi đại học.

Sáng sớm, bác Trương lái xe đưa hai chị em tôi tới trường thi rồi quay về nhà. Lúc xuống xe, Khương Nhuệ nhìn chung quanh một lượt.

“Em tìm cái gì?”

“À, em sắp vào phòng thi rồi, chị chú ý quan sát những người đưa người nhà đi thi này, biết đâu gặp được tình duyên.”

Nó nháy mắt với tôi mấy cái, sau đó cười trộm đi vào phòng thi. Tôi mờ mịt, theo lời nó nói, nhìn quanh những người ở đây một vòng, toàn là những người trung tuổi... Gặp tình duyên... Tôi run người...

Nhân lúc Khương Nhuệ đang thi, tôi tới quán ăn gần đó gọi một phòng, rồi ngồi nghiên cứu thực đơn cơm trung cả nửa ngày, gọi vài món rồi dặn nhà bếp làm cẩn thận. Xong xuôi, tôi ra ngoài đi dạo một lát, nhìn đồng hồ tới thời gian thu bài, tôi liền trở về cổng trường chờ Khương Nhuệ.

Khương Nhuệ đi ra rất sớm, nhìn phong thái vô cùng ung dung của nó không cần hỏi cũng biết là thi tốt. Tôi qua đón nó, tùm tùm nói: “Chúc mừng chúc mừng, đã qua một cửa rồi.”

Khương Nhuệ gãi đầu, nói với giọng không thể nuốt nổi: “Chị, chị nói xem em thi đỗ trạng nguyên thì làm sao giờ?”

Tôi choáng, nửa ngày không thốt ra được lời nào, cuối cùng vờ vai nói với nó: “Vậy cũng chỉ có thể nén bi thương mà thuận theo thôi.”

Khương Nhuệ cắt ngang lời tôi: “Chị không nói được câu nào tử tế à?” Nó vừa nói vừa nhìn quanh: “Chị, chị gặp được tình duyên chưa?”

Tôi tức giận, “Gặp cái đầu mày. Đi, đi ăn.”

“Đợi đợi em chút...” Nó vẫn chưa thôi dòm ngó xung quanh, sau đó kéo tay tôi: “Ồ kia.”

Tôi còn không hiểu chuyện gì thì đã bị nó kéo tới trước mặt một người con trai. Khương Nhuệ vỗ vai người kia, kêu lên: “Trang Phi.”

Sau đó nó quay sang tôi giới thiệu: “Chị, đây là Trang Phi.”

Trang Phi?

Cái tên này nghe như đã gặp ở đâu đó. Không đợi tôi kịp phản ứng, Khương Nhuệ nói: “Bạn học của em, em trai của anh Trang, chị quen rồi à? À, Trang Phi, đây là chị họ của tớ.”

Hoá ra là vậy.

Tôi quan sát cậu học sinh kia, dáng người cao gầy tuấn tú ấy quả nhiên có vài phần giống với Trang Tự. Tôi cười nói: “A, nhất thời không nhận ra, hai đứa thì cùng trường à?”

Khương Nhuệ gật đầu, hỏi Trang Phi: “Không ai đi cùng cậu à?”

Trang Phi lắc đầu nói: “Không có.” Dường như sợ chúng tôi nói cái gì, thằng bé nhanh chóng bổ sung: “Tớ bảo mọi người đừng đi cùng. Ngày trước anh trai tớ thi đại học cũng đi một mình, tớ đương nhiên cũng có thể.”

Khương Nhuệ nói: “Nhà cậu xa như vậy, chắc không kịp về ăn cơm. Hay là đi ăn cùng chị em tớ đi.”

Nói xong nó quay sang nhìn tôi, tôi đương nhiên cũng gật đầu: “Ừ đi cùng đi.”

Trang Phi có lẽ cũng ngại, nói thế nào cũng không muốn đi cùng. Nhưng thằng em họ của tôi rất giỏi thuyết phục người khác, nói cái gì mà “đều là bạn học”, “Môn thi chiều nay còn có một vấn đề muốn hỏi cậu”, nói mấy câu liền lừa được người theo chúng tôi đi ăn.

Tôi ở bên cạnh nghe mà xám xịt mặt.

Trở lại quán ăn sớm hơn tôi dự liệu, cơm nước còn chưa chuẩn bị xong, cho nên nhà hàng phục vụ nước giải khát cho chúng tôi trước.

Trang Phi vẫn im lặng như nãy, yên tĩnh ngồi nghe Khương Nhuệ nói nhảm. Tôi quan sát hai mắt Trang Phi, phát hiện tình trạng hiện giờ của nó hình như không ổn lắm, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt trũng sâu, giống như người có tâm sự.

Tôi suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi: “Em làm sao thế, không khỏe à?”

Trang Phi lắc đầu, ngừng một chút lại nhỏ giọng nói: “Sáng sớm nay tỉnh dậy em cảm thấy người nóng và đau đầu.”

Thi đại học dù có bất luận chuyện gì cũng thành chuyện lớn: “Giờ còn đau không?”

“Không đau nữa.” Trang Phi lắc đầu, “Nhưng mà em chỉ lo sáng nay làm bài bị ảnh hưởng.”

Khương Nhuệ đĩnh đạc nói: “Không đau nữa là tốt rồi, đề bài sáng nay so với thực lực của cậu thì nhắm mắt cậu cũng làm được. Yên tâm!”

Trang Phi gật đầu nói: “Câu hỏi đều đã ra đáp số hết.”

“Vây còn lo gì chứ. Cậu bây giờ không phải là quá lo lắng, mà là quá hưng phấn thì có, giống chị ấy trước kia.”

Tôi làm sao chứ? Tôi tròng mắt lườm Khương Nhuệ.

Khương Nhuệ giống như một người đọc sách, bắt đầu trầm ngâm: “Cậu không biết đâu, bình thường thành tích của chị ấy cao lắm cũng ở bậc trung bình. Trước kỳ thi đại học mấy tháng mới liệu mạng học, hôm đi thi chị ấy lăn ra sốt. Mọi người đều tưởng rằng thế là xong. Không ngờ nhận được kết quả lại cao hơn bình thường rất nhiều. Sau đó, mọi người đều nói chính vì bị đau đầu nên chị ấy mới đi đỗ.”

“Đó là nhờ thực lực, thực lực nhé!” He he. Đúng rồi a! Sao tôi lại quên chuyện này được chứ. Đây chính là chuyện đặc ý nhất cuộc đời tôi, cho nên vội vã tranh thủ khoác lác một chút.

“Thật vậy a?”

“Đương nhiên là thật. Thực ra bình thường chị cũng có tố chất lắm chứ, không hiểu vì sao mà không phát huy được, vừa may ngày đó phát sốt, vũ trụ nhỏ bé của chị cũng được dịp bùng cháy.”

Tôi học theo Khương Nhuệ nói nhảm, Trang Phi cuối cùng cũng không còn căng thẳng lắm nữa, mà ngượng ngừng cười rộ lên, nhỏ giọng nói: “Chị và chị Dung Dung nói khác nhau quá.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nó hình như biết bản thân nói lỡ, dụt dè nhìn tôi. Tôi sững sờ, nhìn bộ dạng căng thẳng sợ sệt của nó, vờ như không chú ý, nghiêng đầu nhìn xung quanh.

“Cơm đâu cơm đâu, sao còn chưa mang lên?”

Khuong Nhuệ rôm rả nói chuyện với Trang Phi. Trang Phi nói với nó nhưng vẫn không ngừng lén lút nhìn tôi, trên mặt vẫn còn lo lắng.

Nó quả đúng là một người mẫn cảm. Thấy sắc mặt tôi bình thường lại nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cũng vì thế mà thở phào một hơi.

Cơm nước bắt đầu được dọn lên, Khuong Nhuệ nhìn thoáng qua, oán giận nói: “Chị, chị quá keo kiệt, sao không ăn một bữa ra trò chứ, hôm nay em thi đại học đấy.”

Tôi trừng mắt: “Vì đi thi nên mới ăn bình thường.”

Tuy rằng đặt cơm cho hai người, nhưng ba người ăn cũng đủ. Ăn xong hai đưa nó lên tầng nghỉ ngơi, tôi ngồi một mình dưới này. Không thể không nhớ tới câu nói của Trang Phi. Nhà Dung Dung là hàng xóm với nhà họ Trang, Trang Phi quen biết cô ấy là đương nhiên, nhưng tôi không ngờ rằng cô ấy lại nhắc tới tôi với em của Trang Tự. Chuyện này không biết có được coi là vinh hạnh hay không?

Dung Dung nói với Trang Phi cái gì tôi không muốn suy nghĩ, nhưng cảm thấy nhất định là không có gì tốt đẹp cả. Tôi bỗng hơi hối hận, lẽ ra không nên gọi Trang Phi đi ăn cùng, nếu ý tốt nhất thời này lại bị người ta coi như có dụng tâm kín đáo, tôi biết lấy cái gì gánh nổi.

Có điều, hối hận cũng không được. Chiều thi toán xong, tôi vẫn bảo Trang Phi về cùng chúng tôi. Tôi nhớ là chúng tôi tiện đường về. Trang Phi không từ chối, lên xe vẫn có một ngượng ngùng.